

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

1527

Vragen van het lid **Fritsma** (PVV) aan de minister voor Immigratie en Asiel over *het bericht dat criminele vreemdelingen met valse paspoorten moeiteloos kunnen onderduiken in Nederlandse asielzoekerscentra* (ingezonden 15 november 2010).

Antwoord van minister **Leers** (Immigratie en Asiel), mede namens de minister van Veiligheid en Justitie (ontvangen 23 februari 2011) Zie ook Aanhangsel Handelingen, vergaderjaar 2010–2011, nr. 759.

Vraag 1

Bent u bekend met het bericht «Ontvoerders zo asielprocedure in»?¹

Antwoord 1

Ja.

Vraag 2 en 3

Hoe beoordeelt u het dat de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) zo gemakkelijk om de tuin is te leiden door dergelijke fraudeurs?

Realiseert u zich dat deze praktijk vele andere asielbedriegers zal aantrekken omdat hiermee het signaal wordt afgegeven dat bedrog een probaat middel is om verblijf in Nederland te verkrijgen?

Antwoord 2 en 3

Beide vragen bevatten aannames die ik niet kan onderschrijven. Aan de desbetreffende vreemdelingen is geen verblijfsvergunning verleend. Bij hun inreis in Nederland op 12 maart 2010 hebben zij zich bediend van valse Bulgaarse paspoorten. Dit is door de Koninklijke Marechaussee direct bij de inreis op de luchthaven Schiphol onderkend. Deze constatering is door betrokkenen niet bestreden. Betrokkenen zijn na binnenkomst derhalve eerst een strafrechtelijk traject ingegaan en werden als gevolg hiervan voor de eerste maal gearresteerd. Vervolgens hebben zij op 17 maart 2010 in het Aanmeldcentrum Schiphol asiel aangevraagd.

Het feit dat een asielzoeker niet beschikt over authentieke en echte identiteitsdocumenten en is ingereisd met valse of vervalste documenten kan, onder meer op grond van het Vluchtelingenverdrag, niet in de weg staan aan het indienen van een asielaanvraag. Immers, juist in de asielprocedure moet worden onderzocht of het gebruik van valse of vervalste documenten

¹ De Telegraaf, «Ontvoerders zo asielprocedure in», 12 november 2010.

verband houdt met de reden van vertrek en de redenen waarom er om internationale bescherming wordt verzocht.

Betrokkenen hebben in de asielprocedure aangegeven de Armeense nationaliteit te bezitten en zij zijn gehoord in de Armeense taal. De asielaanvraag van betrokkenen is afgewezen. Op het moment dat zij voor de eerste maal werden gearresteerd, waren betrokkenen in afwachting van behandeling van het tegen de afwijzende besluiten ingestelde beroep.

Zoals gebruikelijk is voorafgaand aan de asielprocedure een identificatie-onderzoek verricht, waarbij de vingerafdrukken van betrokkenen zijn nagetrokken in de nationale en internationale opsporingsregisters. Omdat de Amerikaanse autoriteiten de betrokken vreemdelingen niet internationaal gesignaleerd hadden, is op dat moment nog niet aan het licht gekomen dat zij werden gezocht door de Amerikaanse autoriteiten. De ware identiteit van betrokkenen kon uiteindelijk als gevolg van een internationaal recherche-onderzoek door de Nederlandse, Amerikaanse en Griekse autoriteiten worden vastgesteld. Naar aanleiding van het verzoek van Amerika werden betrokkenen voor de tweede maal gearresteerd.

Vraag 4

Welke verbeterstappen bent u voornemens te ondernemen om dergelijke, kennelijk kinderlijk eenvoudige fraudepraktijken bij asielaanvragen in de toekomst te voorkomen?

Antwoord 4

Naar mijn mening is in deze casus adequaat gereageerd. Dit blijkt uit de beantwoording van de vragen 2 en 3. Om die reden is het inzetten op een verbetertraject niet nodig. Wel blijkt uit deze casus duidelijk het belang van het registreren van op te sporen personen in de opsporingsregisters. Het natrekken van een vreemdeling in de opsporingsregisters kan vanzelfsprekend alleen succesvol zijn, wanneer het land dat een belang heeft bij opsporing van een persoon, deze als zodanig in de opsporingsregisters signaleert.

Vraag 5

Welke maatregelen bent u voornemens te treffen om te voorkomen dat dergelijke frauderende vreemdelingen ooit nog een verblijfsvergunning in Nederland kunnen verkrijgen?

Antwoord 5

In de Vreemdelingenwet is afdoende geborgd dat verstrekking van onjuiste gegevens leidt tot afwijzing van de asielaanvraag, of, indien inmiddels een verblijfsvergunning is verleend, tot intrekking van de verblijfsvergunning. Ik zie dan ook geen aanleiding tot het nemen van aanvullende maatregelen. Zoals hiervoor aangegeven zijn betrokkenen niet in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning. Hun asielaanvraag is afgewezen en zij waren op het moment dat zij zijn gearresteerd in afwachting van de behandeling van de tegen de afwijzende beslissingen ingediende beroepschriften. Zowel bij de asielaanvraag als na hun arrestatie zijn de vingerafdrukken bij betrokkenen afgenomen en geregistreerd. Bij een eventuele volgende asielaanvraag zullen betrokkenen «herkend» worden en is hun voorgeschiedenis direct voorhanden. Door het registratiesysteem Eurodac zal dit ook in andere EU-lidstaten het geval zijn.

Vraag 6

Bent u bereid om de volledige kosten die met de asielprocedure en de opvang van deze twee oplichters gepaard zijn gegaan op hen te verhalen? Bent u tevens bereid om van een dergelijke terugvordering vast beleid te maken wanneer wordt vastgesteld dat vreemdelingen op leugenachtige gronden een asielaanvraag hebben ingediend? Zo nee, waarom niet?

Antwoord 6

Ik acht dat niet goed uitvoerbaar. Ik heb begrip voor de gedachte om vreemdelingen, die als gevolg van misleidend gedrag ten onrechte kosten veroorzaken voor de Nederlandse Staat, die kosten zelf te laten betalen. Echter moet worden aangenomen dat in de regel de kans op verhaal klein is en de hiermee gemoeide kosten hoog zijn. Mijn inzet is er op gericht de

aanvraag van vreemdelingen die op oneigenlijke gronden een asielaanvraag indienen zo snel mogelijk af te wijzen en betrokkenen vervolgens op de kortst mogelijke termijn uit te zetten. Ik heb in ieder geval wel de bevoegdheid om de kosten van de terugkeer en de opvang op de vreemdeling te verhalen. Dat gaat echter in veel gevallen niet eenvoudig. Indien de vreemdeling geld of andere goederen van waarde bij zich heeft, kunnen deze uiteraard worden aangewend om de kosten van zijn terugkeer te dekken. In het geval een vreemdeling geen geld of goederen van waarde bezit, is een terugvorderingsactie alleen kansrijk als te achterhalen is dat de vreemdeling eigen vermogen heeft, duidelijk is wie de vreemdeling is en wat zijn woonplaats is. Bovendien kost het ook geld om een dergelijke gerechtelijke procedure uit te voeren. Advocaten en deurwaarders in het buitenland moeten worden ingeschakeld. Dit zijn de belangrijkste redenen waarom een succesvol verhaal van de kosten niet waarschijnlijk is.

Ik vind het belangrijk bij het efficiënt inzetten van handhavinginstrumenten een afweging te maken, waarbij de kans op succes een rol speelt. Om die reden besluit ik voor het moment niet te proberen om de met de asielprocedure en de opvang gemoeide kosten te verhalen. Dat laat onverlet dat ik ten aanzien van de kosten van de terugkeer een bevoegdheid heb om de kosten te verhalen.